

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacri sacerdotij defensio co[n]tra Lutheru[m]

Fisher, John

Coloniæ, 1525

VD16 F 1240

XVIII Nec mouere que[m]q[ue] debet, q[uod] de sacerdotibus sub hoc
nomine, ta[m] rara sit facta me[n]tio. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-30878

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XXXII.

spirati fuerunt, non aliud saperet, q̄ illi, præsertim quū idip̄m unanimiter, & sentiant, & dicant om̄es, ut multo iustius hic insultandū esset Luthero, qui sp̄etis tot & tā eximjs patribus & eisdem spiritu sancto plenis, proprii capitis deliramenta se ctatur. Insultan dū esset, & iure quidem, ipsis sacerdotibus, si nomenclaturā hanc quā non arrogarunt sibi, sed a tot sanctissimis, & h̄sdē eruditissimis patribus ante traditā acceperunt, iā propter insanissimi hominis phreneticas furias deponerent. Sufficere potest cuius, non prorsus improbo, q̄ in scripturis noui testamenti, uelit nolit Lutherus, apertū discrimen inter pastores & gregem traditur, hoc est, inter præsides & plæbē, q̄q̄ pastorum ipsorum ordinationibus rite factis, deus infallibiliter assistit, gratiam impertiens & institutionē approbans. Nam ita (quantum ad rem ipsam attinet) abunde satis constat omnibus, quantumuis Lutherus inaniter de uoce contendit. Fit & istud item dilucidū cunctis, nempe non ab hominibus id muneris fuisse confectū, aut per Satanam erectū, sed auctore spiritu diuinitus institutum.

Sacerdotiū diuinitus institutum est

XVIII

¶ Nec mouere quēq̄ debet, q̄ de sacerdotibus sub hoc nomine, tā rara sit facta mētio. Nā si quis accurate singulas istiusmodi appellatiōes discutere uelit, desyderabit in ipsis noui testamēti scriptorib⁹, exactiorē haud dubie diligētia. Inueniet em̄ eos in hac parte fuisse parū curiosos, multaq̄ posteris, per uiuæ uocis traditionem, magis q̄ scriptis reliquisse. Quæ res ut dilucidior fiat, aliquot exempla producā.

Nō oīa posteris p̄ scripturas tradita.

Voces istæ, ministerium & minister, q̄q̄ omni christiano cōmunes uideri possent, quēadmodū in ipso nouo testamento non semel usurpantur, tamen eadē apostolis, ep̄is, & presbyteris peculiariter tribuunt, atq̄ id creberrime quidē. Sic em̄ 2. ad Timoth. 4. scribit Paulus. Ministetium tuum imple. Et ad Collossen. 4. Dicite Archippo. vide ministeriū quod accepisti in domino, ut illud impleas. Et actorum. 1. Vt accipiat sortem ministerij huius. In his locis non de generali ministerio quod singulis Christianis erat commune, sed de peculiari quod ad solos apostolos, ep̄os, atq̄ presbyteros attinet sermo fit, haud dubie. Id quod etiam apertius claret act. 13. ubi de

Ministerij noui testamenti quibus cōpetat.

CONGRESSVS TERTIVS

Sacrificiū al-
taris liturgia
dicitur

prophetis & doctoribus Antiochiensibus agi. Ita uetus ha-
bet translatio. Ministrantibus aut illis dño & ieiunantibus.
Erasmus ad hunc modū traduxit. Quū aut sacrificarent dño
ieiunarentq. Nā *Δετρούγιδ*, propriū est operantiū sacris, id qd
ad solos spectat sacerdotes, Quo fit ut sacrificiū altaris litur-
gia sæpenumero uocetur a patribus.

Presbyteri nomen, etiā iuxta uim uocis, cōmune omnibus
est natu grandioribus, quēadmodū & Paulus apud Timothe
I. Timo. 5 um illud usurpat dicēs. Seniorē ne seuius obiurges, sed adhor-
tare ut patrē, iuniores ut fratres, mulieres natu grandiores ut
matres. Hic aut pro seniore, græca uox est presbyter. Verun-
tamen eiudē uocis peculiaris usus aliud quiddā & apud eun-
Tit. I. dē Paulū significat, scribens em̄ ad Titū ait, Huius rei gratia
reliqui te in Creta, ut constituas oppidatim presbyteros, hic
certe, nō ætatē presbyter, sed dignitatē significat. Neq; enim
Titus potuit cuipiā annos adijcere sed honoris gradū.

Adde, q; tam ipse Titus, q; etiā Timotheus natu iuniores
erant. Nā hoc de Timotheo Paulus testat, quū dicat. Nemo
I. Timo. 4 tuā iuuentutē despiciat, & tñ ambos cōstat fuisse presbyteros

Similiter episcopi presbyteriq; nomina sæpe confundunt,
& iudē episcopi uocati, qui presbyteri fuerant. Id quod ex a-
ctis. 20. perspicuū est, ubi tradit, q; Paul⁹ a Mileto, missis E-
phesum nuncijs, accersuit presbyteros ecclesiæ, ad quos quū
peruenissent, habita proluxa oratione, tandē subdit. Attendi-
te uobis & cuncto gregi, in quo uos spūs sanctus posuit epōs
ad regendū ecclesiā dei, quā acquisiuit sanguine suo. Ecce i-
dē ipsi, qui paulo ante dicti sunt presbyteri, iam epōs uocat,
quos & affirmat a spū sancto positos ad regendā ecclesiā dei.
Nec istud certe christianis omnibus commune fuit, nimirum
ut regerent ecclesiam dei.

Epī & presby-
teri nomina
confunduntur

Nō oēs chrīa-
ni regunt ecc-
lesiam

Apostolorū item nomenclatura, si uim uocis expendas, cō-
munis est &. 70. discipulis. Quē in modū Iohannes usurpat
Iohan. 13. eā, quū dicit. Non est apłus maior eo, qui misit illū, Nā apłus
idem est quod missus, &. 70. quoq; mittebant, uti Lucæ. x. sa-
tis apertū est. Cæterū peculiaris hui⁹ uocis usus in multo pau-
tio rescōpetebat, id quod nemini non est cōpertissimū

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XXXIII

Possumus & alia ad hunc modū haud pauca memorare, sed hæc opinor sufficiunt, ut quiuis intelligat de nomenclaturis istiusmodi non esse scripto satis exacte definitū, sed earum clariorem distinctionem, ex his quæ uiua uoce tradita sunt, necesse sit potius esse petendam.

¶ Q. si quis ex mere negatiuo, nimirū ex eo, q̄ nusq̄ uocati sint ab apostolis sacerdotes, contendat esse colligendum nullos eiusmodi fuisse sacerdotes, ita nos facile colligemus Iohannē Euangelistā existimasse, nullū inter ap̄los & discipulos fuisse discrimen. Nam ille per totū Euangelium suū nusq̄ apostolorū, sub hoc nomine, mentionē facit. Et tamen crebro de his ip̄is loquit̄, q̄ fuerant apostoli, nusq̄ eos nominans apostolos, sed discipulos dūtaxat. Quid ergo? Num propterea nihil discriminis inter ap̄los & discipulos fuisse credidit? Non con-
XIX
Ap̄li nomen
nō a Iohanne
ponitur.

sequitur. Sic pariter & de noui testamenti scriptoribus dicendū est, q̄ quanq̄ hi de sacerdotibus, sub hoc nomine nullā fecerint mentionē, non oportet, ob id nihil inter sacerdotes & reliquos interesse christianos. Nā de illis ip̄is abunde sub alio nomine meminerunt, nempe quoties de presbyteris & episcopis habebatur sermo.
XX
Sacerdotū dī
uersi gradus
necessarij
Lucæ. x.

¶ Nec mirum cuiq̄ esse debet, si postea spūs diuersum inter hos gradū esse uoluerit, quandoquidē huiusce rei tā euidens exemplar ante per Christū in euangelio fuerat exhibitū. Neq̄ em̄ frustra Christus diuersum gradū instituit duodecim apostolorū a. 70. discipulis, & rursum eorundē. 70. discipulorū a reliqua turba. Q. si Christus tantū discriminis in illo pu-
Ep̄i succedūt
apostolis.

sillo grege necessariū fuisse duxerit, quis nō aduertit hoc multo magis in toto christianorū cœtu qui mox postea supra stellarū numerū excreuit, oportuisse fieri. Rectissime igit̄ & non absq̄ sacri spūs instinctu successisse apostolis credendi sunt hi quos ep̄os & maiores sacerdotes uocamus, nimirū q̄ hi primū in ecclesia gradū obtineant. Septuaginta uero discipulis, illi q̄ presbyteri minoresq̄ sacerdotes dicunt̄, q̄ & secūdi gradus tenent formā. Nā debuit hæc ueritas, quæ per Christum instituta fuit in ecclesia perpetuari, sic ut semper essent quidā, qui referrent ap̄los, alij qui septuaginta discipulorū formā ex-
Sacerdotes
sunt discipu-
lorum succes-
sores.